Elpidas'ın Kum Zambakları

Ser Cem

tilki Kitap

tilki
Kitap

Öykü
Elpidas'ın Kum Zambakları
Ser Cem
ISBN 978-605-7946-43-0
1.Basım, İstanbul, Nisan 2019
Genel Seri: 600

Tilki Kitap©
Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası: 28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Yayın Koordinatörü: Hasan Hüseyin Yılmaz
Editör: Dilan Tahincioğlu
Son Okuma: Ece Öztürk
Kapak Tasarımı: Kamer Su
Mizanpaj: Büşra Dündar
Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Elpidas'ın Kum Zambakları

Ser Cem

Zeynep,

Deniz ve

Rüzgâr'a…

250 TL

…

-Müşteri hizmetleri ne diyor?

-Ne desinler… Koymuşlar telefona genç bir kız, "Beyefendi bir şey yapamayız… Sistem böyle… Dilerseniz tarife değişikliğine gidebilirsiniz…"

-Dostum, hepsi böyle bunların… Boş veeer!

Arkadaşım Yasin öyle diyordu ama GSM şirketinin bana göz göre göre fazla fatura çıkartmasını bir türlü hazmedemiyordum. Neredeyse bir haftadır o sorunla uğraşıyordum. İtiraz ettiğim için faturayı ödemiyordum ve adamlar yasal faiz uygulamaya başlamışlardı bile. Bilmem hangi tarihte sim kartı alırken imzaladığım karınca yazılarıyla dolu bir belgenin, bilmem kaçıncı maddesi uyarınca hak da iddia edemiyordum.

Görünen oydu ki, inat etmeye devam edersem olay mahkemeye kadar yansıyacaktı. Mahkemeden korktuğumdan değildi. Ama kendimi umutsuz, çaresiz ve koskoca GSM operatörünün önünde minik bir sinek kadar güçsüz hissediyordum. Yetmezmiş gibi konuyu açtığım tüm dostlarım hep bir ağızdan "250 TL için uğraşmaya değmez!" diyordu.

Oysa konu artık para değildi. Ben o şirketin 18 yıllık müşterisiydim ve yıllar sonra bir punduna getirip bana hak etmedikleri bir fatura kakaladıkları gibi, benden bu parayı almak için en ufak bir merhamet göstermeyeceklerdi. Tüm varlığımı sarsan bir sinir içindeydim. Eğer bu adamlara bu parayı ödersem kendime olan saygımı yitireceğimi hissediyordum.

Şöyle bir yirmi yıl genç olsam, onlara yapacağımı bilirdim ama bir yaştan sonra mücadele edecek gücü de bulamıyordu insan. Zihnim bir süredir bu heriflerden öç almanın yollarını arıyordu. Ama yaşı elliyi geçmiş basit bir memur adam, koskoca GSM şirketiyle baş edebilir miydi?

Şeytan diyordu; git mağazalarının camını penceresini aşağıya indir! Ama o da çare değildi ki, orda çalışanlar kendi halinde, ekmek parası peşinde insanlardı. Ezkaza birine zarar versem bu kez vicdanım rahat etmeyecekti. Üstüne bir de oradan mahkemeye gitme durumum vardı ki, sonunda gazetelerin manşet maskarası olmaktan başka bir işe yaramazdı camı vesaireyi indirmek.

Başka bir yol düşünmeliydim. Bir şekilde sorunun merkezine inip beni bu kadar çaresiz hissettiren o koca sistemi kuranlara ulaşmalı ve hesabımı onlardan sormalıydım. Yöneticiler olabilir miydi mesela diye aklımdan geçiyordu. Ne de olsa sorumlulukları olmalıydı. Ama sonra, müşteri hizmetleri hattındaki kızdan daha yetkili biriyle görüşmek istediğimi söylediğimde, bunun nasıl imkânsız olduğunu anlattığını hatırladım. Adamlar adeta kendilerine ulaşılmaması için görünmez bir duvar örmüşlerdi.

Yasin'le işten sonra, şehrin en işlek caddesi olan Servili'de oturmuş biralarımızı yudumlarken bir yandan da bunları düşünüyordum. Yasin parayı ödeyip başka bir GSM operatörüne geçmemi önermekte ısrarcıydı. Elbette, dediğini yapacaktım ama bunu da onların yanına bırakmamaya kararlıydım. İçki tüm fenalıkların kaynağıdır ya, bir süre sonra aklıma bir fikir geldi.

-Yasin… Senin şu bahsettiğin adam kimdi? Mafyavari işler yapan…

-Margitli mi?

-Evet o…

-Valla bilmiyorum da... En son gazino falan işletiyordu sanki…

-Ona ulaşabilir miyiz?

-Hayırdır ya… Durduk yere?

-Ya bu adam şu beni kazıklayan şirketin sahibine falan ulaşamaz mı?

-Oulum… Bi sittir git ya… Adamların umurunda bile değiliz... Onlar başka dünyaların insanı… Ödeyemeyeceksen ben ödeyim şu 250TL'i…

-Ya para değil diyorum olay…

-Niye inat ediyon ha? İçki mi vurdu seni?

-Yasin! Bana cevap ver… Şu Margitli midir nedir; dediğimi yapabilir mi, sen onu söyle…

-Ne yaptırıcan oulum… Adamın topuğuna mı sıktıracan? Öyle paran var mı ki?

-Kafa s.kiyon var ya… Senden bir yardım istedik…

-Ne halin varsa gör… Hem bilmiyorum ki... Ben de methini başkalarından duydum…

-İyi… Gazinosu nerde ki bunun?

-Ciddi misin sen?

-Ciddiyim… Ben bunu bu adamların yanına bırakmam!

-Peki... Git bul belanı…

-…

-Bu dik kafalılığın var ya…

-Tamam lan… Söyleme… Ben bulurum…

Yasin önce bana, sonra yarım kalmış birasına bir süre sessizce baktı ve benimle baş edemeyeceğini anlamış olacak ki yavaş yavaş döküldü.

-Şu eski Alamancı plajı vardı ya…

-Ee…

-Ona gitmeden sağda izcilik kamp alanı var… Tam karşısında uzun, beyaz boyalı, eski bir otel olacak… İmperial mı Emperor mu, öyle bir şey…

-Tamam… Oralara gittim…

-İşte sor adamı… Tanımayan yoktur zaten…

***

O hafta sonu cumartesi şu Margitli denen adamın gazinosunu bulmaya gittim. Rahmetli babamdan kalma emektar Reno TX'ime atlayıp sahil yolunu tuttum. Soğuk ve bol yağışlı bir kış geçirmiş olmamıza rağmen, daha nisan ayından ortalık ısınmıştı ve sahil boyu özellikle Kuzey Avrupa'dan gelen orta yaşlı turist gruplarla dolmuştu.

Şehir merkezindeki dairemden Yasin'in bahsettiği otele gitmem yarım saatten az bir süremi aldı. Otel girişindeki genç, arabamın eskiliğiyle kelleşmiş başımın beyaz saçlarına garipser gibi baktıktan sonra bariyeri kaldırdı. Otelin park alanı oldukça pahalı marka gıcır arabalarla doluydu. Belli ki üst tabakaya hitap eden bir yerdi. Yasin her ne kadar otelin eski olduğunu söylese de yakın zamanda tadilattan geçmiş gibi oldukça düzgün ve yeniydi.

Arabamdan çıkmadan bir an için yanlış bir şey yapmakta olduğumu hissettim. Ama şu GSM şirketine o kadar sinirliydim ki, ne olursa olsun aklımdakini denemeye kararlıydım.

Resepsiyonda beni yirmilerinde, güler yüzlü bir kız karşıladı. Her halimden oraya ait olmadığım belliydi ama kız oldukça nazikti.

-Buyurun beyefendi…

-Merhaba kızım… Ben Margitli Bey'le görüşmek istiyordum…

Kız hiçbir şey anlamamış gibi önce bana, sonra hemen yanında kâğıt işleriyle uğraşmakta olan diğer genç kıza baktı.

-Margitli Bey…

-Öyle biri çalışmıyor efendim…

Yasin, "kime sorsan tanır" demişti ama belli ki kızlar bu adamı hiç duymamıştı. Adı neydi diye düşünürken devam ettim.

-Buranın gazino sahibi kendisi…

Kızlar birbirlerine tekrar manasız bir şekilde bakarken, diğer kız bir anda konuştu.

-Faruk Bey'i mi diyorsunuz? Faruk Kesici… Gazino sahibi kendisi olur…

O an tam bir aptal gibi hissettim; Margitli adamın lakabı olmalıydı.

-Evet, kızım o. Müsait mi acaba?

-Siz şöyle lobiye buyurun… Ben içeriyi arayıp size bilgi vereyim… Kim arıyordu diyelim?

-Ben S. ÖZ.

Lobi'nin geniş rahat koltuklarından birine kurulur kurulmaz uzun boylu, temiz giyimli bir genç gelip ne içmek istediğimi sordu. Müşteri olmadığımı söylediğim halde, sıcak bir çay ikram etmekte tereddüt etmedi. O an, müşterisine bu kadar iyi hizmet sunan bu otelin gazino

sahibinin de anlayışlı ve insancıl biri olacağını düşündüm ve ümitlerim arttı. Ama daha çayımdan ilk yudumu aldığım anda resepsiyonist kız yanıma kadar gelip Faruk Bey'in yoğun bir programı olduğunu, eğer numaramı bırakırsam uygun bir zamanda bana randevu verebileceğini söyledi.

-Peki kızım… Numaramı çıkarken bırakırım…

-Tamam efendim…

-Ne kadar sürer acaba?

-Onu bilemeyiz… Ama arkadaşlar dönüş yapacaktır.

Kız gittikten sonra, yavaş yavaş çayımı yudumlayıp lobide oturan güneş yanığı tenli turistlere baktım. İçimde aynı çaresiz duygu yeniden belirdi. Şu Margitli denen adamın beni oyaladığını ve aslında görüşmek istemediğini anlamıştım. Belki de kameradan kim olduğumu bile görmüştü. Arkadaşım Yasin haklıydı. Bu adamlar başka bir dünyanın insanlarıydı. Yaşlanmış, basit bir memurla ne işleri olabilirdi ki?

***

Bir hafta boyunca Su İşleri dairesinin yazıhane bölümündeki işime gidip geldim. Şu otelden ne arayan oldu ne de soran.

İnsan evli olmayınca bu tür şeyleri daha derinden düşünme fırsatı yakalıyor. Uzun uzun şu GSM şirketini nasıl dize getirebileceğimi düşündüm. Dondurulmuş yemekleri ısıtırken, çoraplarımı elde yıkayıp parkı gören balkonuma asarken, akşam haberlerini izleyip koltukta uyuklarken ve hatta gençliğimden kalma, içinde cıbıl cıbıl kadın resimleri olan dergileri kurcalarken bile aklımda tek bir şey vardı, o da şu şirketin yöneticisine ulaşıp hesap sormak.

Her cuma mesai bitiminde yaptığımız gibi Yasin'le favori birahanemizde buluştuk. Servili Caddesi her zamanki gibi cıvıl cıvıldı. Üniversite kampüsü yakın olduğundan gençler ve sokak sanatçıları etrafa hayat dolu bir enerji yayıyorlardı.

Elpidas'ın Kum Zambakları

"Köyümüz Elpidas, yerli Rumları köyü terk ettikten sonra, nüfus mübadelesinde güney göçmeni Türklere verilmiş, kerpiç hanaylı evlerden oluşan bir köydü. Savaşın hengâmesinde köye ilk girenlerin anlattıklarına göre, Rumlar evlerini öyle bir korkuyla terk etmişlerdi ki, hala yanan fırınlarda ekmeklerini, bahçelerinde çalışan su motorlarını ve mandıralarında hayvanlarını bile bırakmışlardı..."

Ser Cem

9 786057 946430

tilki Kitap